

РЕШЕНИЕ

№ 5347

гр. София, 09.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5260** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/ във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Български институт по метрология /БИМ/ срещу Отказ за верифициране на окончателно искане за плащане № 3/02.04.2020 г. по проект № BG05SFOP001 – 2.006 – 0012/06.07.2018 г., издаден от ръководителя на управляващия орган на ОП „Добро управление“.

В жалбата е посочено, че издаденият отказ е незаконосъобразен. Моли се той да бъде отменен. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. От процесуалния му представител адв. С. е постъпила молба, в която заявява, че поддържа подадената жалба и моли да бъде отменен оспореният отказ. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - ръководителят на управляващия орган на ОП „Добро управление“ – в съдебно заседание се представлява от юрк. К., който оспорва подадената жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна

следното:

От данните по делото се установява, че БИМ е бенефициент по договор за безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Добро управление“, сключен между жалбоподателя и ръководителя на УО на ОП „Добро управление“, по процедура BG05SFOP001 – 2.006 за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ чрез подбор „Специализирани обучения за централната администрация“ за изпълнение на проект BG05SFOP001 – 2.006 – 0012/06.07.2018 г. “Повишаване на компетентността на персонала на БИМ, свързана с осигуряване на международната еквивалентност и проследимост на еталоните за разход на флуид“.

В договора изрично е предвидено, че размерът на предоставените средства е равен на размера на общо верифицираните допустими преки разходи за изпълнение на проекта и единна ставка в размер до 8% от тях за непреки разходи, но не повече от съответните размери по т.3 БФП, която се предоставя на бенефициента е в следното съотношение 85% от Европейския социален фонд и 15 % национално финансиране. Общата стойност на проекта е 135 914 лв., от които разходи за провеждане и участие в мероприятия в размер на 125 847 лв. и непреки разходи в размер на 10 067 лв.

В административния договор е посочено, че срокът/периодът за изпълнение на проекта е 10 месеца, считано от датата на сключване на договора.

Жалбоподателят е отправил чрез ИСУН искане за плащане № 3/2020 г., в което е записано, че стойността на исканите средства за плащане без допълнителни нетни приходи е 99 145 лв.

Издаден е Отказ за верифициране на окончателно искане за плащане № 3 по проект № BG05SFOP001 – 2.006 – 0012/06.07.2018 г. от ръководителя на управляващия орган на ОП „Добро управление“, обективизиран в писмо. На основание чл. 62, ал. 1-3 и чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, не е верифицирана сума в общ размер на 33 027,54 лв., включена в искане за плащане № 3/16.06.2020 г., разпределени по бюджетни редове, както следва:

1. По бюджетен ред 1.1 „Разходи за организиране и провеждане на специализирани обучения на служители на дирекция ИСИУС в БИМ“ не са верифицирани разходи в размер на 31 395 лв., на основание чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ, във връзка с Решение за налагане на финансова корекция № ФК-2019-211/18.12.2019 г. и установена нередност с НИН ОПДУ20/19/ЕСФ/0120/01, както следва:

- 1.1 10 988,25 лв. неверифицирани на основание чл. 64, ал. 1 разходи по фактура № 0...2/30.10.2019 г. по искане за плащане № 2/06.11.2019 г., отчетени по бюджетен ред 1.1.1 Разходи за организиране и провеждане на обучение (5 дни) за 7 служители на дирекция ИСИУС в БИМ на тема „Международна еквивалентност и последимост на еталоните за разход на флуиди по договор № ОПДУ12-Дог.-1-1/08.10.2019 г. с консорциум „Метроном“ ДЗЗД;

- 1.2 20 406,75 лв. разходи по фактура № 0...16/12.12.2019 г., представляващи намаление на допустимите за финансиране разходи с 25 %, съгласно Решение за налагане на финансова корекция № ФК-2019-211/18.12.2019 г.

2. В резултат на неверифицираните разходи в общ размер на 31 395 лв., съгласно Решение за налагане на финансова корекция № ФК-2019-211/18.12.2019 г. и установена нередност с НИН ОПДУ20/19/ЕСФ/0120/01 по бюджетно перо 3.1 Разходи за управление на проекта и за визуализация, са недопустими средства (непреки разходи) в размер на 1 632,54 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от страна, имаща правен интерес

от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕСИФ управляващите органи (УО) извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане от бенефициента. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. 2 и 3 от ЗУСЕСИФ ръководител на УО е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира УО, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по ЗУСЕСИФ може да се упражняват и от овластено от него лице. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно приетата по делото Заповед № Р - 90 от 10.05.2017 г. на Министър – председателя на Република България. Оспореният акт отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Той съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му. В самото писмо изрично е посочен редът за неговото оспорване и пред кого, поради което не е съществено неозглавяването му като решение.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

ЗУСЕСИФ не съдържа изрична разпоредба относно срока за верифициране на разходи. В разпоредбата на 62, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, е посочено, че максималният срок в който УО следва да извърши плащането е 90 - дневен от постъпване на искането за плащане на бенефициента след верифициране на разходите, съобразно нормативните изисквания. При липсата на специална законодателна уредба следва да се приеме, че срокът за произнасяне е 14 - дневен, съгласно чл. 57, ал. 1 от АПК, но този срок е инструктивен и неспазването му не води автоматично до незаконосъобразност на издадения отказ. С изтичането на този срок не се преклудира възможността на административния орган да се поизнесе по направеното искане за окончателно плащане, поради което неговото неспазване не води до незаконосъобразност на издадения отказ.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕСИФ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта.

Според нормата на ал. 2 на чл. 62 от ЗУСЕСИФ чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Кои разходи са допустими е посочено изчерпателно в разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ – разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 1.разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2; 2.разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; 3.разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4.разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5.разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6.за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне

на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Следователно, всички разходи, които не се включват в посочената правна норма са недопустими и не подлежат на верификация. Законодателят не е уредил изрично в кои случаи управляващият орган може да откаже верификация на разходи, но по аргумент на противното това следва да са случаите, при които разходите са недопустими, т.е. не са включени в чл. 57, ал. 1, т. 1-т. 7 от ЗУСЕСИФ.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 ЗУСЕСИФ. Съгласно цитираните разпоредби, междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Съгласно чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ, УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕСИФ. Конкретно изброените условия за допустимост са посочени в чл. 57, ал. 1 ЗУСЕСИФ общо за всички оперативни програми.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ разходите се считат за допустими, ако са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. Цитираната предпоставка следва да е налице в съвкупност с останалите изисквания на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. В тежест на административния орган е да докаже, че разходите са в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ, а именно, че не са извършени съгласно приложимото право на ЕС и българското законодателство. Необходимо е нередностите да бъдат установени от компетентния орган по съответната програма, в случая ответника, в нарочна процедура по чл. 73 от ЗУСЕСИФ във връзка с нередности по сключения договор.

По отношение на жалбоподателя е издадено Решение за налагане на финансова корекция № ФК-2019-211/18.12.2019 г. Решението е оспорено по съдебен ред, като подадената жалба е отхвърлена с Решение № 1956/09.04.2020 г. по адм. дело № 371/2020 г. по описа на АССГ, III отделение, 17 състав, потвърдено с Решение № 1532/05.02.2021 г. по адм. дело № 7906/2020 г. по описа на ВАС, VII отделение. Към момента на издаване на процесния отказ решението за налагане на финансова корекция на основание констатирана нередност не е влязло в сила, но приключването на процедурата по чл. 73 от ЗУСЕСИФ с влязъл в сила акт на административния орган не е задължително условие за законосъобразност на издадения отказ за верифициране на средства по искане за окончателно плащане.

Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ предвижда, че в случай, че бенефициент не представи в срок документ или разяснения по чл. 63 или е започната процедура по администриране на нередност, съответният разход не се верифицира, като може да

бъде включен в следващо искане за плащане. С оглед на изложеното е била налице втората хипотеза – започната процедура по администриране на нередност. Органът прави проверка за допустимост на заявления за плащане разход, като нормата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ позволява на самостоятелно основание, сума, за която възникне съмнение и бъде образувана проверка за нередност, да не бъде верифицирана. Това, че за същата сума може да не се наложи финансова корекция или наложената такава може да бъде отменена по съдебен ред, не променя този извод. Отказът за верификация е на основание проверка за нередност и не е обвързан от резултата от същата. Възможността за следващо искане за изплащане на същата сума, предвид изхода от производството по регистрираната нередност, е въпрос на последваща проверка в друга процедура. Посочената разпоредба е императивна и административният орган, при наличие на сигнал за нередност, следва при условията на обвързана компетентност да откаже верификация на съответния разход, като след приключване на процедурата по администриране на нередността /и в зависимост от изхода й/ неверифицираният разход може да бъде включен в следващо искане за плащане.

С оглед изложеното, оспореният отказ е законосъобразен, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 3б състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Български институт по метрология /БИМ/ срещу Отказ за верифициране на окончателно искане за плащане № 3/02.04.2020 г. по проект № BG05SFOP001 – 2.006 – 0012/06.07.2018 г., издаден от ръководителя на управляващия орган на ОП „Добро управление“.

ОСЪЖДА Български институт по метрология /БИМ/ с ЕИК[ЕИК], със седалище: [населено място], [улица], представляван от председателя Паун А. И. да заплати на Министерски съвет сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: